

gjeringsstid, der vistnok er den af Danmarks Konger, der meest har holdt over den udvortes Gudsdyrkelse, vil man vist indrømme, at den ikke kan have havt til Hensigt at gjøre Handlingen mindre høitidelig, men snarere det Modsatte. Jeg troer derfor, at det var ganske godt, at denne gamle Bestemmelse igjen blev bragt i Erindring; det er ikke noget Nytt, jeg vil indføre ved mit Forslag, og det er, saavidt jeg veed, noget ganske Almindeligt i Lovgivning, at man, naar man forandrer Noget i en Lov, og derimod det, der bliver tilbage, skal blive staaende ved Magt, at man da siger, at der for dettes Bedkommende ikke skal skee nogen Forandring. Saaledes som dette Lovforslag foreligger, kunde man jo let troe, at hele Paragraphen derved var hævet. Det var vel ogsaa muligt, at der ogsaa her, for saadanne Sognes Bedkommende, hvor der er mange Confrimander, som f. Ex. her i Kjøbenhavn, kunde blive indført en ny Organisation med Hensyn til disse Forhold, og navnlig det Samme, som gjælder i Hertugdømmerne, at Confrimanderne blive overhorte om Løverdagen, hvor da Forældrene og de nærmeste Paarørende, eller hvem det ellers maatte interessere, kunde høre, hvor godt de unge Mennesker ere oplærte, hvorimod først om Søndagen den egentlige Confrimations-Act skeer. Jeg troer, at det vilde være mere hensigtsmæssigt og mere stemmende med den høitidelige Handling, hvis Saadant blev indført her, for at man da der, hvor der er mange Confrimander, kunde gjøre Handlingen, om ikke saa kort, som Forordningen byder, saa dog noget kortere.

Knuth: Jeg hører til min Forundring, at den ærede 1ste Landstingsmand fra 2den Kreds (Thalshjher) fastholder det af ham stillede Vndringsforslag, som gaaer ud paa, at det forøvrigt har sit Forblivende ved Paragraphens Bestemmelse om, at Præsten paa Confrimationsdagen skal indrette sin Prædiken paa det Allerførteste. Det er altsaa kommet dertil, at vi her i Landstinget skulle tage en Bestemmelse om, hvorlange en Præst skal prædike paa en Confrimationsøndag. Jeg har rigtignok hørt, at den ærede Landstingsmand vilde især motivere det derved, at der kunde

være Ufælde, som, naar det varede længe, kunde blive upasselige ved en saadan Leilighed; men man kunde dog tænke sig, at de kunde medtage Noget, som kunde være styrende for dem, og at det maaskee derved kunde være forebygget. Men jeg troer dog, at Følgen vil være for Thinget, at vi her ere paa den allerbesynderligste af alle Afveje. Jeg bebrejder ikke Stilleren af Vndringsforslaget, at han har stillet det; tvertimod, jeg er meget villig til at indrømme, at naar man først har givet sig ind paa den Vej, at man vil ved en fragmentarisk Lov som denne reparere lidt ved Anordningerne fra høifalig Kong Christian den Stes Tid, saa kan man virkelig være udfat for at komme ind paa den allerforunderligste Afvej, og det er en saadan, som et saadant Vndringsforslag slaaer ind paa. Hvis den ærede Forslagsstiller havde gjort sig nærmere bekendt med Jrdn. 13de Januar 1736 — og der kan maaskee være Grund til at troe, at der kunde være adskillige andre Landstingsmænd, der ikke kjende Forordningen, — men, hvis de havde villet gjøre sig nærmere bekendte med den, vilde de derved faae Leilighed til at see, hvilken uhyre Afstand der ligger imellem det Standpunkt med Hensyn til Statsmagtens Forhold til det Kirkelige, hvorfra den gaaer ud, og det, hvorpaa vi maage søge at sætte os, naar vi ville opfatte Forholdene nogenlunde sundt. Jeg troer da, at man vil komme til at see, at der er ligesaa lang en Afstand imellem disse to Standpunkter, som der er fra os til Antipoderne paa den anden Side af Jorden — hvad der er op for denne Anordnings Standpunkt, vil være ned for os, og hvad der er ned for den, vil være op for os. Derfor troer jeg heller ikke, at Noget kan være uheldigere for vor hele Virksomhed, end naar man saaledes kommer med et og andet saadant ubetydeligt Fragment af en Lov og vil sætte det ind som en Lap paa en Anordning fra en gammel og i mange væsentlige Henseender aldeles forsvunden Tid. Man kommer derved, især naar man vil fordybe sig i Tanken om, hvorledes den skal stille sig til de andre Paragrapher i denne Lov, ind paa den allerbesynderligste Afvej, som jeg troer vilde være vel stiftet til at sætte vor hele Virksomhed her i et meget uheldig